

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 23. června 2026 o návrhu státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze na vyslovení přípustnosti vydání ukrajinského občana V. S., narozeného

takto:

Podle § 95 odstavec 1 zákona číslo 104/2013 Sb., na podkladu Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. prosince 1957, ve spojení s jejími Dodatkovými protokoly,

je přípustné vydání

V. S. narozeného v obci , trvale bytem v České republice bytem ,

na Ukrajinu za účelem trestního stíhání pro trestný čin „neoznámení zvlášť závažných trestných činů spáchaných organizovanou skupinou“ podle § 28 odstavec 3 a § 396 odstavec 1 trestního zákoníku Ukrajiny, dále pro trestný čin „legalizace výnosů z trestné činnosti (majetku) v rámci organizované skupiny“ podle § 209 odstavec 3 trestního zákoníku Ukrajiny a pro trestný čin „použití vědomě padělaných dokladů organizovanou skupinou“ podle § 28 odstavec 3 a § 358 odstavec 4 trestního zákoníku Ukrajiny.

Uvedených trestných činů se měl V. S. dopustit jako člen organizované skupiny, kterou se v červnu 2022 rozhodl založit V. M. N. za účelem páčání zvlášť závažných trestných činů, spočívajících v legalizaci výnosů z trestné činnosti velkého rozsahu. Po obstarání celkem čtrnácti nových motorových vozidel odcizených v době od 2. 3. 2022 do 1. 4. 2022 dosud neztotožněnými pachateli na parkovišti společnosti U. s. r. o. v Kyjevské oblasti, Makarivském okrese, v obci , kde byla uskladněna vozidla společností Porsche Ukrajina s. r. o. a Peugeot Citroën Ukrajina s. r. o., se organizovaná skupina založená V. M. N. zaměřovala na utajování, zastírání původu a vlastnictví těchto vozidel, včetně pořizování padělaných osvědčení o registraci a registračních značkách na tato vozidla, jakož i na jejich přepravu z Ukrajiny do zahraničí a následný prodej automobilů v cizině pod záminkou, že vozidla jsou dovezena z Ukrajiny legálně. Do této organizované skupiny, která se vyznačovala stabilitou a jednotou, vypracovanými koordinačními plány k páčání jednotlivých trestných činů, stanovením pravidel chování, dohodou a připraveností k neustálému páčání trestné činnosti a rozdělováním finančních prostředků získaných z trestné činnosti mezi všechny členy, byl zapojen také V. S. V. M. N. poskytl členům organizované skupiny plány a schémata jejich společného protiprávního jednání a definoval tak role a funkce každého člena skupiny. V. S. byly přiděleny úkoly spočívající ve vyhledávání míst vhodných pro dočasné uschování odcizených vozidel s padělanými osvědčeními před jejich samotným vývozem z Ukrajiny, dále v přepravě odcizených vozidel z míst jejich dočasné úschovy z Kyjeva do Užhorodu za účelem jejich následné přepravy přes státní hranice Ukrajiny a plnění dalších pokynů

vedoucího organizované skupiny. Konkrétně se takto V. S. jako člen organizované skupiny zapojil do činnosti spočívající v legalizaci vozidla AUDI Q 7 v hodnotě 1 480 106, 99 UAH, které bylo odcizeno společnosti Porsche Ukrajina s. r. o. v době od 21. 1. 2024 do 19. 5. 2024, když vyhledal garáž pro dočasnou úschovu tohoto vozidla u svého kamaráda F. F. B. v obci , ulice , o čemž ostatní členy organizované skupiny informoval. Do této garáže dne 31. 1. 2024 odvezl V. M. N. odcizené vozidlo AUDI Q7, s duplikátem registrační značky . Když se však nepodařilo toto vozidlo dne 17. 5. 2024 přepravit přes státní hranici Ukrajiny, pověřil V. M. N. V. S. vyhledání nového místa pro uschování vozidla AUDI Q7, což jmenovaný učinil a dne 19. 5. 2024 sám převezl toto motorové vozidlo do garáže majitele R. I. M. v Zakarpatské oblasti, Mukačivský okres, obec , ulice .

K rozhodnutí o přípustnosti vydání dochází s přihlédnutím k zárukám poskytnutým Ministerstvem spravedlnosti Ukrajiny, které zejména garantují, že v případě vydání na Ukrajinu V. S.

- nebude podroben mučení, krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu, přičemž ani vězeňské podmínky nebudou nelidské nebo ponižující, a to v souladu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (ze dne 4. listopadu 1950), jakož i v souladu s Evropskými vězeňskými pravidly z roku 2006,
- budou u něho plně respektovány zásady spravedlivého soudního řízení, zejména mu bude v plném rozsahu umožněna obhajoba a jeho přístup k obhájci nebude nijak omezen,
- v případě omezení osobní svobody vazbou, či následně výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody, bude umístěn do vazební věznice nebo zařízení pro výkon trestu odnětí svobody Státní vězeňské služby Ukrajiny, jejichž provoz je založen na dodržování požadavků právních předpisů Ukrajiny, mezinárodních smluv a jiných právních aktů schválených Organizací spojených národů, Radou Evropy a jinými organizacemi, včetně doporučení Rec(2006)2-rev Výboru ministrů
- přípravné řízení a projednání věci před soudem bude konáno na území, které je výrazně vzdáleno od bojové zóny vzniklé v důsledku invaze Ruské federace na Ukrajinu dne 24. 2. 2022
- v případě omezení osobní svobody vazbou nebo výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody bude umístěn do zařízení, v němž bude v maximální možné míře zajištěno jeho bezpečí, zejména bude umístěn do zařízení, které se nenachází na území, na němž probíhají bojové operace, ani se nenachází v blízkosti oblastí, v nichž probíhají vojenské operace, resp. ozbrojený konflikt v důsledku agrese ze strany Ruské federace proti Ukrajině, a které je vybaveno bunkry pro úkryt před možným ostřelováním,
- v případě, že mu bude uložen trest odnětí svobody, budou mu v místě jeho výkonu, případně i mimo něj, poskytnuty veškeré dostupné prostředky zdravotní péče a volný přístup k nim,
- v případě nedodržení poskytnutých záruk bude mít možnost zaslat stížnost na Velvyslanectví České republiky na Ukrajině, jehož zástupci (nebo konzulární úředníci Velvyslanectví České republiky na Ukrajině) budou mít možnost získat od ukrajinských orgánů státní moci jakoukoliv informaci o stavu řízení a mohou se zúčastnit řízení před soudem,
- po celou dobu, kdy bude omezena jeho osobní svoboda, ho budou moci za účelem ujištění, že všechny poskytnuté záruky jsou dodržovány, navštěvovat zástupci

Velvyslanectví České republiky na Ukrajině nebo konzulární úředníci Velvyslanectví České republiky na Ukrajině, případně zástupci jakékoliv jiné konzulární instituce akreditované na Ukrajině, kteří budou mít právo komunikovat s ním bez přítomnosti třetích osob.

Odůvodnění

1. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze podal podle § 95 odst. 1 zák. č. 104/2013 Sb. ke Krajskému soudu v Praze návrh na rozhodnutí, že je přípustné vydání ukrajinského občana V. S. na Ukrajinu na základě žádosti o vydání Generálního prokurátora Ukrajiny ze dne 14.11.2025, č. 19/1/2-23272-25, a to pro účely trestního stíhání pro trestné činy neoznámení zvláště závažných trestných činů spáchaných organizovanou skupinou podle § 28 odstavce třetího a § 396 odstavce prvního trestního zákoníku Ukrajiny, legalizace výnosů z opakované trestné činnosti spáchané organizovanou skupinou podle § 209 odstavce třetího trestního zákoníku Ukrajiny a uplatnění vědomě padělaného dokladu v rámci organizované skupiny podle § 28 odstavce třetího a § 358 odstavce čtvrtého trestního zákoníku Ukrajiny, jichž se dopustil jednáním v návrhu popsáním. V odůvodnění návrhu státní zástupce uvádí, že neshledává důvod pro vyslovení nepřipustnosti vydání V. S., přičemž kromě zákonných podmínek se vyjadřuje také k problematice závazků plynoucích pro Českou republiku z mezinárodních smluv, s důrazem na článek 3 a článek 6 „Úmluvy“ (z citovaného znění shora uvedených článků lze dovodit, že státní zástupce má na mysli Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod ze dne 4. listopadu 1950). Následně státní zástupce uzavírá, že nebylo zjištěno, že by v případě extradice V. S. na Ukrajinu byly ze strany České republiky porušeny závazky vyplývající pro ni z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, přičemž otázku přípustnosti vydání jmenovaného hodnotí i v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v důsledku agrese Ruské federace proti Ukrajině. V souvislosti s právě uvedeným pak navrhuje, aby soud přijal záruky nabídnuté ukrajinskou stranou, a to ve znění uvedeném v žádosti o vydání Generálního prokurátora Ukrajiny ze dne 14.11.2025, č. j. 19/1/2-23272-25.

2. V souvislosti s řešením problematiky dodržování základních lidských práv a svobod na Ukrajině (zejména se zaměřením také na stav justice a vězeňství) opatřilo Krajské státní zastupitelství v Praze v průběhu předběžného šetření materiály nazvané „Stanovisko Amnesty International Česká republika, z. s. ke stavu lidských práv na Ukrajině“, a dále „Informace o stavu lidských práv na Ukrajině – duben 2023“. Do spisu byl založen také materiál vypracovaný odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, ve spolupráci s mezinárodním odborem Nejvyššího státního zastupitelství, vydaný pod názvem „Možnost realizace extradice a trestu vyhoštění na území Ukrajiny v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v důsledku agrese Ruské federace proti Ukrajině (veze k datu 3. 6. 2025)“.

3. Generální prokuratura Ukrajiny požádala přípisem ze dne 14. 11. 2025, adresovaným Ministerstvu spravedlnosti ČR, o vydání V. S. za účelem trestního stíhání pro trestné činy ve výroku tohoto rozhodnutí uvedené, kterých se měl dopustit jednáním popsáním tamtéž. K extradiční žádosti byly připojeny potřebné podklady vyžadované nejen Evropskou úmluvou o vydávání ze dne 13. 12. 1957 (ve spojení s Dodatkovým protokolem ze dne 15. 10. 1975 a Druhým dodatkovým protokolem ze 17. 3. 1978), ale i českou právní úpravou ve smyslu příslušných ustanovení zák. č. 104/2013 Sb. (dále jen z. m. j. s.). V první řadě se jedná o rozhodnutí o sdělení podezření ze dne 19. 12. 2024, ve které je podrobně popsán skutek, pro který je vyžádaný na Ukrajině trestně stíhán. Kromě toho bylo ukrajinskou stranou poskytnuto

zákonné znění skutkových podstat trestných činů dopadajících na jednání, pro které je vyžádáný trestně stíhán, jakož i výnatek z ukrajinského trestního řádu ohledně zvláštního režimu trestního řízení za podmínek stanného práva. Dalšími dokumenty předloženými ukrajinskou stranou v souvislosti s žádostí o vydání je sdělení ohledně běhu promlčecí doby podle ukrajinského právního řádu, dále potvrzení o státní příslušnosti V. S. [REDAKCE], jakož i zpráva ohledně plnění závazků Ukrajiny vyplývajících z mezinárodních smluv o mezinárodní spolupráci v rámci Rady Evropy během období ozbrojené agrese Ruské federace a zavedení stanného práva na území Ukrajiny.

Ukrajinská strana také potvrdila, že žádost o vydání nebyla podána za účelem pronásledování V. S. [REDAKCE] z politických důvodů a není projevem diskriminace pro jeho rasu, náboženství či národnost. V extradiční žádosti pak byla vyslovena záruka ve smyslu článku 14 Evropské úmluvy o vydávání, podle které V. S. [REDAKCE] nebude stíhán, odsouzen, omezen na osobní svobodě nebo vydán do jiného státu za jiný trestný čin, který spáchal před vydáním než pro ten, pro který byl vydán. Generální prokuratura Ukrajiny nabídla i další garance, které byly převzaty a jsou uvedeny ve výroku tohoto rozhodnutí.

4. Na základě a po zhodnocení všech provedených důkazů, včetně výpovědi vyžádaného učiněné v rámci předběžného šetření, jakož i jeho výpovědi, resp. vyjádření v řízení před soudem, dospěl soud k závěru, že jsou splněny všechny zákonné podmínky pro rozhodnutí, že vydání V. S. [REDAKCE] na Ukrajinu je přípustné. Zkoumat přitom bylo třeba podmínky vydání stanovené jak Evropskou úmluvou o vydávání, tak i důvody nepřipustnosti vydání ve smyslu § 91 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen z. m. j. s.).

5. Evropská úmluva o vydávání v článku 2 definuje trestné činy podléhající vydání, přičemž není pochyb o tom, že trestné činy, pro které je vydání V. S. [REDAKCE] za účelem realizace trestního stíhání žádáno, stanovené podmínky splňuje. Jedná se o trestné činy, za který právní řád dožadující i dožádané strany stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí nejméně jeden rok nebo trest přísnější, přičemž vyžádaný je stíhán mimo jiné pro zvlášť závažný zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku Ukrajiny, který je ohrožen sazbou trestu odnětí svobody od 8 do 12 let. Pochyb není ani o tom, že skutky, pro které je extradice žádána, jsou trestné i podle českého právního řádu. Podmínka oboustranné trestnosti činu je v případě V. S. [REDAKCE] splněna, neboť právní posouzení skutku popsaného ve výroku shora by podle českého práva odpovídalo přinejmenším zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, odst. 2, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku (za který lze uložit trest odnětí svobody v sazbě od 2 do 8 let).

Z hlediska článků 3 a 4 Evropské úmluvy o vydávání lze jednoznačně určit, že V. S. [REDAKCE] není na Ukrajině stíhán pro trestné činy, které by bylo možno charakterizovat jako politické či vojenské.

Pokud se jedná o článek 6 Evropské úmluvy o vydávání, na základě sdělení Ministerstva vnitra ČR, jakož i vyžadujícího státu lze s jistotou konstatovat, že V. S. [REDAKCE] není českým občanem.

Případná možnost odmítnout vydání ve smyslu článku 7 Evropské úmluvy o vydávání (je-li vydání žádáno pro trestný čin, jenž právní řád dožadované strany považuje za spáchaný zcela nebo zčásti na svém území) přichází v posuzovaném případě v úvahu skutečně jen stěží, přičemž ani překážka upravená v jejím článku 8 není reálná, neboť proti V. S. [REDAKCE] dožádaná strana, tj. Česká republika, nevede trestní stíhání pro čin, pro který je extradice žádána.

Z výpovědi vyžádaného, českého opisu rejstříku trestů a výpisu z databáze stíhaných osob lze spolehlivě dovodit neexistenci překážky věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu

článku 9 Evropské úmluvy o vydávání, neboť žádné meritorní rozhodnutí ohledně předmětných trestných činů v České republice vydáno nebylo, a nic nenasvědčuje o tom, že by se tak stalo ve třetím státě, jenž je smluvní stranou citované úmluvy.

V souladu s článkem 10 Evropské úmluvy o vydávání lze také uzavřít, že podle českého ani ukrajinského právního řádu by trestní odpovědnost za trestné činy, pro které je vydání V. S. žádáno, promlčena nebyla (promlčecí doba vyžadujícím státu činí 15 let, ve vykonávajícím státu, tedy podle českého právního řádu, jde o promlčecí dobu 10 let).

K případnému nebezpečí uložení trestu smrti ve smyslu článku 11 Evropské úmluvy o vydávání lze podotknout, že v roce 2000 byl na Ukrajině trest smrti zrušen (nadto z informací poskytnutých ukrajinskou stranou vyplývá, že V. S. rozhodně uložení takového druhu trestu ohrožen není).

Jak již bylo konstatováno shora, v žádosti o vydání Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny vyjádřilo respekt k zásadě speciality zakotvené v článku 14 Evropské úmluvy o vydávání a potvrdilo, že v případě extradice nebude V. S. stíhán, odsouzen ani zadržen za účelem výkonu trestu nebo příkazu k zadržení za jakýkoli trestný čin spáchaný před jeho vydáním, kromě toho, pro který bude vydán, a ani nebude bez souhlasu české strany vydán jinému státu za trestné činy spáchané před jeho vydáním.

6. Nad rámec shora zmíněných podmínek zakotvených v Evropské úmluvě o vydávání měl soud na zřeteli také okolnosti, které by byly překážkou vydání ve smyslu § 91 z. m. j. s.

Lze konstatovat, že u V. S. ani věk, ani osobní poměry či závažnost skutku, pro který se o vydání žádá, nezakládají obavu nepřiměřeného poškození jeho osoby v případě vydání (§ 91 odst. 1 písm. c/ z. m. j. s.).

Další překážkou přípustnosti vydání je udělení milosti nebo amnestie v ČR, pokud skutek spadá do působnosti českých trestně právních předpisů. Touto problematikou se tedy nebylo nutno zabývat, neboť skutek, pro který je extradice žádána, do působnosti českých trestně právních předpisů nespadá.

Stejně tak přípustnosti vydání nebrání okolnosti uvedené v § 91 odst. 1 písm. k), m) a n) z. m. j. s., neboť proti V. S. není pro stejný skutek, pro který je vydání žádáno, v České republice vedeno trestní řízení, přičemž skutek nebyl ani zčásti spáchán na území České republiky.

Provedené důkazy pak nenasvědčují ani tomu, že by pro stejný skutek bylo vedeno trestní stíhání v jiném členském státu nebo v přidruženém státu, a že by skončilo rozhodnutím zakládajícím překážku věci pravomocně rozhodnuté, přičemž V. S. nebyl do České republiky vydán nebo předán jiným státem.

Současně je nutno poznamenat, že vyžádaný není osobou, které byla v České republice udělena mezinárodní ochrana (byla mu zde udělena tzv. dočasná ochrana s platností do 31. 3. 2027). Velice krátce před konáním veřejného zasedání (přesněji přípisem ze dne 17. 6. 2026) V. S. soudu avizoval, že v České republice požádal o udělení mezinárodní ochrany. Tuto okolnost soud ověřoval dotazem u Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, zatím však zprávu v tomto ohledu nezískal. Nicméně v této souvislosti je třeba připomenout závěr vyplývající ze stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. Pl.ÚS-st. 37/13, podle kterého obecné soudy mohou bez ohledu na současně probíhající a neskončené řízení o mezinárodní ochraně podle zákona o azylu pravomocně rozhodnout, že vydání je přípustné, avšak ministr spravedlnosti musí s rozhodnutím o povolení vydání vyčkat až do doby úplného skončení řízení o mezinárodní ochraně.

7. Zásadní pro rozhodnutí ve věci tak zůstává posouzení překážek bránících přípustnosti vydání, které jsou zakotveny v ustanovení § 91 odst. 1 písm. o) a p) z. m. j. s. Podle písm. o) zmíněného ustanovení je vydání nepřípustné, pokud by bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách. Podle písm. p) téhož ustanovení není vydání přípustné v případě existence důvodné obavy, že by osoba, o jejíž vydání jde, byla v cizím státu vystavena pronásledování z důvodu původu, rasy, náboženství, pro politické názory a další tam uvedené důvody, nebo že by se zhoršilo její postavení v trestním řízení nebo při výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody (či ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody).

8. V obecné rovině lze konstatovat, že zprávy, jimiž byl v tomto ohledu proveden důkaz, označují nedostatky ve fungování trestně právního systému Ukrajiny, kritizovány jsou nedostatky jak v justičním systému jako takovém, tak i nevyhovující podmínky ve věznicích, na druhou stranu jsou v této souvislosti zmiňovány i kladné poznatky, zejména pokud se jedná o území kontrolované ukrajinskou vládou.

Relevantní poznatky, které vychází ze širších podkladů (například ze zpráv mezinárodních organizací působících v systému Rady Evropy), vyplývají zejména ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR, v níž je konstatováno, že na území Ukrajiny kontrolovaném ukrajinskou vládou jsou lidská práva v obecném pojetí respektována a dodržována, jakkoliv i zde přetrvávají některé negativní aspekty z minulosti. Zlepšování ochrany lidských práv a přibližování se evropským standardům je jedním ze základních aspektů tzv. post-majdanovského dění. Ukrajina se posunula také v reformě justice, přičemž lze vysledovat i mírné zlepšení při dodržování lidských práv v místech výkonu vazby. Na Ukrajině existuje množství kvalitních lidskoprávních organizací, které dodržování lidských práv monitorují a spolupracují na implementaci nových standardů. Hlavní státní institucí pro ochranu lidských práv je Zmocněnec Nejvyšší rady Ukrajiny pro lidská práva. Pokud se jedná o stav soudnictví, pak soudní systém zůstává slabý, přičemž z důvodu korupce, politického vměšování a neefektivity se těší nízké důvěře společnosti. Přes dílčí zlepšení od roku 2014 nastolená reforma dokončena nebyla. V roce 2016 vstoupil v platnost zákon, který reformoval soudní systém. Ten získal autonomii a formální nezávislost na politické (výkonné) moci, avšak personálně se neobměnil a vznikla tak uzavřená klientelistická struktura blokující další reformní kroky. Naopak za úspěch lze označit zřízení a fungování Antikorupčního soudu, který vznikl v roce 2019 ve spolupráci s mezinárodními partnery, do jehož řad byli vybráni důvěryhodní a experty uznávaní soudci, byť výsledky práce tohoto soudu nelze označit za dostatečné. Soud je součástí paralelní antikorupční struktury, v jejímž rámci vznikly (za podpory západních zemí) také vyšetřovací úřad NABU a zvláštní prokuratura SAP. Pokud se jedná o právo na spravedlivý proces, to je na území kontrolovaném ukrajinskou vládou obecně dodržováno. Od roku 2012 zde funguje pozitivně hodnocený systém bezplatné právní pomoci (obviněnému je automaticky zajištěn obhájce ex offio), přičemž kvalita obhájců je označována za dobrou. Za problematiku v trestním řízení označují experti praxi mnoha soudců, kteří i v případě, že je zajištěno velké množství důkazů (včetně například analýz DNA), požadují přiznání podezřelého. Dále je ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí ČR zmíněno, že v rámci reformního procesu dochází na Ukrajině k určitým postupným změnám trestního zákoníku i trestního řádu, s cílem přiblížit ukrajinskou praxi evropským standardům. Za pozitivní je označen fakt, že od roku 2017 lze využít institutu ústavní stížnosti, kterou může podat každý občan v případě, že odvolací soud rozhodne v jeho neprospěch a stěžovatel má za to, že se tak stalo na základě zákona, který je v rozporu s ústavou. Podmínky ve věznicích zůstávají i nadále problematické, avšak tlak na jejich zlepšování je možné vysledovat od roku 2012. V roce 2014 byl přijat zákon směřující k humanizaci podmínek vazby a od roku 2016 pak probíhá i za asistence donorů (například Rady Evropy) obecná reforma vězeňského systému. Zatímco situace ve věznicích určených pro výkon trestu je hodnocena jako relativně přijatelná, podmínky ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Kubelková

vazebních věznicích jsou o poznání horší, mimo jiné i proto, že odsouzení jsou velkou část času nuceni trávit v celách. V důsledku dlouhodobého podfinancování jsou vězeňské budovy ve špatném stavu, často nedisponují dostatečným hygienickým zázemím, možnostmi ventilace či venkovními prostorem. Také kvalita stravování je obecně na nízké úrovni, stejně jako zdravotní péče. Nutno dodat, že situace ve věznicích na okupovaných územích je podstatně horší (lze ji hodnotit až jako život ohrožující), než na území kontrolované ukrajinskou vládou. Dále se shora citovaná zpráva vyjadřuje k problematice zákazu mučení, s tím, že mučení je ukrajinskými zákony zakázáno a tamní soudy doznání vynucené násilím neuznávají. Zaznamenány sice byly individuální případy mučení ze strany policejních orgánů nebo Bezpečnostní služby Ukrajiny (SBU), avšak tyto jednotlivé případy jsou řešeny a nejde o systémový problém. Podle expertů se podmínky ve věznicích z hlediska zákazu mučení a jiného špatného zacházení postupně zlepšují, stále však zůstávají přetrvávajícím problémem pro nedostatek systémových opatření. Situace se jistě zlepšila v oblasti špatného fyzického zacházení ze strany důstojníků SBU i policejních důstojníků v tzv. celách dočasného zadržení. Jsou evidovány případy nepřiměřeného použití násilí při zatýkání podezřelých, ovšem prakticky výlučně v Kyjevě. V roce 2012 byl na Ukrajině v souladu s mezinárodními standardy ustanoven tzv. Národní preventivní mechanismus, který v současné době pod záštitou kanceláře ombudsmanky relativně dobře monitoruje a dokumentuje situaci na všech místech, v nichž dochází k omezení osobní svobody.

Zpráva Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, hodnotí situaci v Kyjevské oblasti (ve které se nachází Pečerský okresní soud města Kyjev, který dne 26. 2. 2025 vydal na V. S. mezinárodní zatýkáací rozkaz) v souvislosti s probíhajícím ozbrojeným konfliktem ke dni 3. 6. 2025 jako dobrou. Úroveň zásobování a služeb, včetně přístupu ke zdravotní péči byla stabilní, nicméně v důsledku intenzivnějších ruských útoků na elektrickou rozvodovou síť se objevovala omezení pro odběr elektřiny. Oblast vykazuje nízká omezení přístupu k humanitární pomoci.

Z materiálu nazvaného „Možnost realizace extradice a trestu vyhoštění na území Ukrajiny v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v důsledku agrese Ruské federace proti Ukrajině (veze k datu 3. 6. 2025)“, který byl vypracován odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, ve spolupráci s mezinárodním odborem Nejvyššího státního zastupitelství, je třeba akcentovat, že v důsledku novely zákona č. 65/2022 Sb. (Lex Ukrajina) došlo od 1. 1. 2024 k posunu, neboť již neplatí předchozí plošné pozastavení jakýchkoliv nedobrovolných návratů na Ukrajinu. Není tak vyloučena možnost extradice na Ukrajinu, ať již za účelem trestního stíhání nebo za účelem výkonu trestu odnětí svobody. Připomenout je také třeba, že Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny poskytlo vyjádření č. 47851/123146-30-23/12.1.3. ze dne 10. 11. 2023, které se týká podmínek a pravidel nakládání s osobami, které jsou na Ukrajině drženy ve vazbě z důvodu trestního stíhání nebo vykonávají trest odnětí svobody. Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny totiž v tomto vyjádření mj. uvedlo, že za podmínek stanného práva zůstává bezpečnost zadržených a odsouzených osob nejvyšší prioritou orgánů Státní služby pro výkon trestu Ukrajiny, a podléhá zvýšenému dohledu ze strany Odboru pro výkon trestů Ministerstva spravedlnosti Ukrajiny. Odbor pro výkon trestů má v kompetenci problematiku bezpečného zadržení a řádné evakuace vězňů, zajištění bezpečnosti personálu i vězněných osob a provádí opatření pro řádný chod vězeňských zařízení v souladu s platnou legislativou. Celkový počet krytů v rámci ústavů pro výkon trestu a vazebních věznic zajišťuje bezpečnost pro přibližně 80% vězeňské populace. V případě jakéhokoliv ohrožení života a zdraví jsou vězněné osoby evakuovány v souladu s Postupem pro povinnou evakuaci některých kategorií osob v případě vyhlášení válečného stavu, schváleného usnesením kabinetu ministrů Ukrajiny č. 934 ze dne 7. 11. 2018. Evakuace je zajištěna vymezením či upřesněním prostorů, ve kterých probíhají vojenské operace, a dále bezpečných míst vhodných pro ubytování odsouzených a zadržených osob.

V současné době se žádní odsouzení ani zadrženi nenachází ve vazebních a vězeňských zařízeních, která jsou v blízkosti oblastí, kde probíhají vojenské operace.

Také zpráva společnosti Amnesty International Česká republika, z. s. mimo jiné uvádí, že Evropský Výbor pro zabránění mučení v rámci Rady Evropy při své návštěvě Ukrajiny v říjnu 2023 upozornil na přelidnění věznic, formální i neformální hierarchii mezi vězni a na nedostatečný materiální stav některých zařízení. Zaznamenal však i snahy úřadů o zlepšení situace pro osoby ve vazbě. Zpráva také zmiňuje, že zvýšený počet osob zadržovaných v souvislosti s ozbrojeným konfliktem zatěžuje ukrajinský systém trestního soudnictví (osoby stíhané za kolaboraci, zradu a sabotáž). Obecně jsou v oficiálních vazebních věznicích základní procesní práva a záruky dodržovány (například právo na právní pomoc, právo opakovat rozhodnutí o zadržení apod.). V roce 2024 navíc Státní vězeňská služba zavedla v několika věznicích nové pozice inspektorů, jejichž hlavním úkolem je identifikovat případy mučení a špatného zacházení.

9. V reakci na námitky vyžádaného uplatněné v průběhu extradičního řízení v tom smyslu, že stíhané trestné činnosti se ve svém domovském státu nedopustil a trestní stíhání jeho osoby je vykonstruované, je třeba připomenout, že soud rozhoduje k návrhu státního zástupce o přípustnosti vydání, což znamená, že přezkoumává naplnění zákonných podmínek pro vyslovení přípustnosti vydání, či přesněji, dbá, aby žádný důvod pro nepřípustnost vydání nebyl pominut. Samotné konečné rozhodnutí o tom, zda vyžádaná osoba bude či nebude vydána, přísluší výlučně ministru spravedlnosti. Soudu tedy nepřísluší zkoumat, zda trestní stíhání vedené proti V. S. [REDAKCE] na Ukrajině není zmanipulované, resp. zda je důvodné, jinými slovy není oprávněn zkoumat, zda se vyžádaný stíhaného trestného činu skutečně dopustil.

Právo na obhajobu vyžádanému v jeho domovském státu rozhodně upíráno není, v širokém rozsahu jej mohl uplatňovat dosud a bude jej moci uplatňovat i nadále v průběhu dalšího řízení, což ukrajinská strana garantuje. Ostatně sám vyžádaný v řízení před soudem doložil, že právní pomoc je mu na Ukrajině poskytována advokátem M. K. V. [REDAKCE], který jménem V. S. [REDAKCE] podal stížnost proti oznámení o podezření (11. 12. 2025), jakož i odvolání proti usnesení soudu, jímž byla tato stížnost zamítnuta (25. 2. 2026).

Pokud se jedná o vyjádření V. S. [REDAKCE], že jeho trestní stíhání na Ukrajině je motivováno politickými důvody, je třeba v poznamenat, že takové tvrzení není podporováno žádným z provedených důkazů, přičemž ani sám vyžádaný v tomto ohledu žádný skutečně relevantní důkaz nepředložil.

Shora zmíněné vyjádření Ministerstva spravedlnosti Ukrajiny ze dne 10. 11. 2023 se dotýká také otázky povolávání osob, proti kterým je vedeno trestní řízení nebo které se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, přičemž právě s touto problematikou souvisí další námitka vyžádaného. Ve stručnosti lze shrnout, že občané Ukrajiny, kteří vykonávají trest v zařízení pro výkon trestu (nebo vůči nim byla uplatněna donucovací opatření zdravotnického charakteru), nepodléhají registraci na odvodních místech a z vojenské evidence jsou vyloučeni. Registrační komise jsou příslušné také k vyřazení z vojenské evidence těch branců (tj. osob ve věku 18 až 27 let), kteří byli v minulosti odsouzeni k trestu odnětí svobody, omezení osobní svobody, k zadržení nebo k nápravným pracím za spáchání trestného činu, přestupku, drobného trestného činu, přičemž v okamžiku, kdy tyto osoby dosáhnou věku 27 let, jsou vyřazeny z evidence osob vojensky povinných.

10. Po zhodnocení všech provedených důkazů lze uzavřít, že jakkoliv jsou základní práva obviněných osob na spravedlivý proces na Ukrajině formálně zajištěna a tamní právní řád respektuje mezinárodní závazky, včetně článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který brání tyto osoby před mučením a nelidským či ponižujícím zacházením a trestáním, praxe v tomto ohledu vykazuje nedostatky, jakož i článku 6 citované Úmluvy, který zakotvuje

právo na spravedlivý proces. Popřít také nelze, že podmínky v tamních věznicích a vazebních zařízeních jsou špatné, s ohledem na vysoký počet vězňů je typická přeplněnost věznic, nevyhovující jsou hygienické podmínky a nedostatečná je i strava a přístup k lékařské péči. Současně je však třeba připomenout, že podmínky v jednotlivých vězeňských zařízeních se zřejmě zřetelně liší, zejména pokud se jedná o věznice umístěné v oblastech nezasažených ozbrojeným konfliktem. V neposlední řadě je nutno odkázat i na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která v obecné rovině praxi ukrajinských soudů a orgánů činných v trestním řízení považuje mnohdy za neodpovídající zásadám obsaženým v člancích 3 a 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak zjištěný stav nepovažuje za natolik vážný, aby bylo nutno přistoupit k úplnému zákazu vydávání na Ukrajinu. Z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva je zřejmé, že na Ukrajině dochází k porušování základních lidských práv a svobod, avšak současně z judikatury tohoto soudu, a potažmo i z judikatury českých soudů plyne, že extradice není přípustná tam, kde existují důvody se domnívat, že vydávaná osoba bude vystavena reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, což současně v tomto kontextu nepředstavuje absolutní jistotu, ale nezbytná je určitá míra pravděpodobnosti, že porušení práv u vydávané osoby ve vyžadujícím státě nastane. Je tedy zřejmé, že při posuzování takového nebezpečí je třeba se zaměřit nejen na obecnou situaci panující ve státě vyžadujícím, ale také na všechny skutečnosti a okolnosti, které se váží ke konkrétní osobě, o jejíž vydání jde, a tím na individuální míru reálnosti dané hrozby. V této souvislosti je třeba připomenout dodatek k žádosti o extradici V. S. [REDACTED], v němž je vysvětleno, v jakém rozsahu a v jakých ohledech jsou ukrajinské orgány omezeny v dodržování závazků vyplývajících z mezinárodních smluv během období ozbrojené agrese Ruské federace a zavedení stanného práva na území Ukrajiny. Podstatným je v tomto směru závěr, že v souladu s Ústavou Ukrajiny nemůže být ani během stanného práva omezena řada práv a svobod, přičemž zavedení stanného práva nebo nouzového stavu nemůže být důvodem pro mučení a nelidské nebo ponižující zacházení a trestání, případně pro jakákoliv omezení práva na život, svobodu myšlení, svědomí a náboženství. Na zřeteli je pak nutno mít tuto konkrétní kauzu a s ní spojené skutečnosti, které reálné naplnění případných nebezpečí ve shora označeném smyslu do značné míry snižují. V první řadě je nutno si uvědomit, že skutek, pro který je o vydání V. S. [REDACTED] žádáno, nejen že není politickým trestným činem, ale nemá ani politické nebo ideologické konsekvence. Podstatnou roli při rozhodování soudu o přípustnosti či nepřípustnosti vydání V. S. [REDACTED] má jistě fakt, že Ukrajina je signatářem Evropské úmluvy o vydávání, což by riziko, že vyžádaný bude podroben zacházení, které by bylo v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, případně že by mu bylo odepráno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 stejné Úmluvy, mělo nepochybně snižovat. V kontextu s právě uvedeným je pak nutno zmínit i další okolnosti, které mohou mít dopad na snížení uvedených rizik. V první řadě je nutno akcentovat zcela konkrétní záruky poskytnuté Ministerstvem spravedlnosti Ukrajiny pro případ extradice V. S. [REDACTED], z nichž ty podstatné byly přejaty do výroku tohoto usnesení, přičemž jejich dodržení ukrajinskou stranou skutečně nelze a priori zpochybňovat. Zejména, když jejich dodržování může být důsledně sledováno, event. prověřováno prostřednictvím pracovníků Velvyslanectví České republiky na Ukrajině. To je jistě jedna z elementárních náležitostí pro vyslovení přípustnosti vydání, přičemž další takovou náležitostí je zkoumání reálné pravděpodobnosti nelidského či ponižujícího zacházení s vyžádanou osobou. Také ta je v případě V. S. [REDACTED] do určité míry relativizována těmi poskytnutými zárukami, které určují, že v případě omezení osobní svobody vazbou, či následně výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody, bude V. S. [REDACTED] umístěn do vazební věznice nebo zařízení pro výkon trestu odnětí svobody Státní vězeňské služby Ukrajiny, jejichž provoz je založen na dodržování požadavků právních předpisů Ukrajiny, mezinárodních smluv a jiných právních aktů schválených Organizací spojených národů, Radou Evropy a jinými organizacemi, v nichž bude vyžádanému v maximální

možné míře zajištěno jeho bezpečí, přičemž bude umístěn do zařízení, které se nenachází na území, na němž probíhají bojové operace, ani se nenachází v blízkosti oblastí, v nichž probíhají vojenské operace, resp. ozbrojený konflikt v důsledku agrese ze strany Ruské federace proti Ukrajině, a které je vybaveno bunkry pro úkryt před možným ostřelováním.

11. Za těchto okolností soudu nezbylo, než – s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem této věci i obsahu poskytnutých záruk – rozhodnout o přípustnosti vydání V[redacted] S[redacted], s tím, že podle názoru soudu takové rozhodnutí není v rozporu s mezinárodními smlouvami a ani s právem České republiky jako státu vykonávajícího.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost do tří dnů ode dne jeho oznámení, a to k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Stížnost má odkladný účinek.

Praha 23. června 2026

JUDr. Lenka Pješčáková v. r.
předsedkyně senátu